За голубими вітряками,
де скачуть коники баскі,
десь у траві,
під лопухами,
живуть бабусині казки.

Вони стрічають ранки
з птаством,
дощем напоюють садки,
а вечорами
ходять пасти
по небу синьому
зірки.

І гарно їм
у світі жити
у теплій тиші запашній,
бо їхній дід —
вусате жито —
для них нашіптує пісні,
а їхня мама —
біла хмара —
охороня від спеки їх,
сестрички —
квіти різнобарвні —
дарують їм
веселий сміх.

А ніч коли злітає
з неба
і заглядає до вікна —
тоді казки
спішать до тебе

і світяться до ранку
в снах...